

[Poul Møller.]

men, skulle kunne få plukket denne frugt og få den skattelettelse, vi ønsker.

Jeg skal dernæst gøre nogle bemærkninger med hensyn til forsvarligheden af skattelettelsen. Den foreslåede skattelettelse er på 250 mill. kr., hvoraf en del vil havne i statskassen igen, for noget af den glider ud i forbruget, og så er der jo forbrugsafgifterne, som folk skal aflevere. Det er en skattelettelse, som kan muliggøre en skattereform og opnåelsen af en mængde formål, vi gerne vil have opnået her i det høje ting, men som samtidig ikke er større, end at det bare betyder, at staten i et år skal give afkald på stigningen i de direkte indkomstskatter; bare man et år giver afkald på stigningen i indkomstskatterne, kan man finansiere denne skattelettelse. Jeg synes, det er rigtigt at få slået det fast, at skatterne stiger år for år, hvis vi intet gør, indtægterne kommer højere og højere op, og skattebyrden bliver tungere og tungere for befolkningen. Det, vi forlanger, er, at der sættes en stopper herfor bare et år, således at vi kan få gennemført denne skattelettelse, og statsøkonomisk skulle det jo ikke være umuligt at komme igennem med det.

Ser vi på drifts- og anlægsbudgettet, ved vi, at dette budget for indeværende år indeholder et meget stort overskud. Vi har ikke set drifts- og anlægsbudgettet i den økonomiske årsoversigt for næste år, men vi har grund til at formode, at overskuddet ikke bliver stort mindre efter den konvertering af den bundne opsparring, der fandt sted ved juletid. Vi har grund til at tro, at dette har lettet samtlige finansieringsbehov i det kommende år for den høje regering. Efter vor opfattelse må vi bort fra at køre med et så stort overskud på statens budget. Vi har set gennem en lang årrække, at denne overskudspolitik har ført til stigende offentlige udgifter. Det er ikke længere således, at det er statens udgifter, der bestemmer skattens højde, men det er skattens højde, der kommer til at bestemme udgifternes størrelse; de store overskud har man gang på gang overført til nye udgiftslove. Ønsker man derfor at lægge loft over det offentlige udgiftspolitik, bør man sørge for, at man ikke har de store overskud. Men, vil man så sige, dette overskud bruger man til noget, det

bruger man til at dække statens finansieringsbehov og udlånsforpligtelser over for det private erhvervsliv. Det forekommer mig muligt at få afviklet disse udlånsforpligtelser, at gå videre, end flertallet her i tinget gjorde med hensyn til byggestøtteleven, og få afviklet de udlånsforpligtelser, man har over for det private erhvervsliv, industrien, håndværket og store dele af landbruget, således som vi har redegjort for det i dette forslag. Det må være muligt derigennem at nå til en sådan nedsættelse, at en skattelettelse kan blive aktuel fra 1960-61.

Jeg vil gerne føje til, at hvis de værdifulde psykologiske momenter, der er i dette forslag, skal få lov at virke så hurtigt som muligt, hvis vi skal fremme arbejdslysten, hvis vi skal øge den private opsparring og dermed skaffe mere kapital til det private erhvervsliv og forbedre likviditeten, så skal vi gennemføre dette forslag til folketingsbeslutning så hurtigt, at folk allerede i år ved, at de indkomster, de opnår i år, vil være underkastet denne milde beskatning, underkastet proportional beskatning, så de skal betale mindre skat af indkomststigninger og derved få bedre mulighed for almindelig opsparring. Det er derved, man skal animere det økonomiske samfundsliv.

Jeg skal derefter gå over til de samfundsøkonomiske betragtninger, den højtærede finansminister gjorde gældende. Jeg går ud fra, at hvis vi bestræber os for at finde besparelser og reducere statens udlånsudgifter, skulle det være muligt for staten, uden at der sker noget, at gennemføre denne skattelettelse. Tilbage bliver så de samfundsøkonomiske virkninger, som den højtærede finansminister vel var mest optaget af og lagde mest vægt på. Det var særlig problemet om likviditeten i samfundet, om renten ville stige, hvis vi gennemførte en skattelettelse, om det ville medføre en sådan mangel på penge, at vi måtte se i øjnene, at det ville fordyre boligbyggeriet og en mængde andre ting. Jeg tror det ikke.

For det første ville det betyde, at borgerne her i landet fik en større opsparrings-evne, idet skattelettelsen ville give dem nogle penge, og disse penge kunne de spare op. For det andet vil det give dem en større opsparringslyst, at vi gennemfører forhøjelser